

TOM CLANCY

OPERAČNÍ CENTRUM

Z POPELA

DICK COUCH & GEORGE GALDORISI

TOM CLANCY

OPERAČNÍ CENTRUM

Z POPELA

DICK COUCH & GEORGE GALDORISI

Copyright © 2014 by Jack Ryan Limited Partnership and S&R Literary, Inc.
All rights reserved.
Translation © Ondřej Skoupý, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015
ISBN 978-80-7505-114-1

Před mnoha desetiletími pronesl Winston Churchill slavnou větu: „V noci spíme bezpečně ve svých postelích, protože drsní muži stojí připraveni, aby silou odrazili ty, kteří by nám chtěli ublížit.“ V nedávnější době, ve filmu Pár správných chlapů z roku 1992, odpovídá plukovník Nathan Jessup (Jack Nicholson) na agresivní výslech ze strany poručíka Daniela Kaffeeho (Tom Cruise) slovy: „Žijeme ve světě, který má zdi. A ty zdi musejí hlídat muži se zbraněmi... protože hluboko v sobě – a o tom na večírcích nemluvíte – chcete, abych byl u té zdi. Potřebujete mě u té zdi.“

Tato kniha je věnována mužům a ženám – jak v armádě, tak mimo ni –, kteří anonymně dřou a obětují se, abychom v noci mohli bezpečně spát. Nedostane se jim medailí ani veřejného uznání a jen málokdo ví, jaká rizika podstupují a jak oddaně přispívají k naší bezpečnosti. Vyrážejí na dlouhé – a opakované – mise daleko od svých rodin. Avšak i přesto na „zdech“ pro nás všechny stojí dál, tiše, profesionálně a bez poct.

Poděkování

V roce 1996 napsala tehdejší první dáma Hillary Clintonová knihu *It Takes a Village* (Je na to třeba celá vesnice). Oživit sérii *Operační centrum* od Toma Clancyho byl náročný počín a byla k němu potřeba celá vesnice tvořená rodinami, přáteli, kolegy a dalšími lidmi, které jsme prosili o pomoc, aby kniha *Z popela* dostála našim očekáváním – a obzvláště očekáváním čtenářů předchozích dvanácti knih – a také očekáváním těch, již se s Operačním centrem teprve seznámí. Mnohokrát díky následujícím lidem, kteří tak nesobecky přispěli svým časem a nadáním: Bill Bleich, Anne Cliffordová, Ken Curtis, Melinda Dayová, Jeff Edwards, Herb Gilliland, Kate Greenová, Kevin Green, Krystee Kottová, Robert Masello, Laurie McCordová, Scott McCord, Rick „Ozzie“ Nelson, Bob O'Donnell, Jerry O'Donnell, Norman Polmar, Curtis Shaub, Scott Truver, Sandy Wetzel-Smith a Ed Whitman.

Mimo to by tato kniha nemohla vzniknout – natožpak tak profesionálně zpracovaná – nebýt odborných znalostí a houževnatosti našeho agenta Johna Silbersacka, redaktora Charlieho Spicera a také Mela Bergera, Roberta Gottlieba, Madeleine Morrellové, April Osbornové, Matthewa Sheara a Anny Wuové.

Úvod

Muslimský Východ a křesťanský Západ spolu válčí už přes tisíc let. Válka mezi nimi zuří i dnes a pravděpodobně se to v brzké budoucnosti nezmění. Jak by řekl Samuel Huffington¹: tyto dvě kultury se budou dál střetávat. V minulosti proti sobě podnikaly i velké vpády, jako v osmém století, kdy Maurové vytáhli na severozápad do Evropy, a během křížových výprav, kdy křesťanský Západ podnikl invazi do Levanty. Středověké říše vznikaly a zanikaly, a třebaže pak přišla renesance, která západnímu světu přinesla hmotný a kulturní pokrok, morové rány a zkorumpované monarchie působily jak Východu, tak Západu větší újmy, než jaké si obě strany dokázaly přivodit navzájem.

Časem, když Evropu zachvátila stoletá válka a když se zmíněné národy pustily do agresivnějšího kolonialismu, ustoupil souboj Východu a Západu do pozadí. Vzestup nacionalismu a moderního zbrojářství na Západě vyústil v devatenáctém století v téměř celosvětovou hegemonii, zatímco Východ zůstal uzamčen ve středověku a topil se ve vnitřních potyčkách. Dvacáté století a rostoucí hlad po ropě to všechno rychle změnilo.

Semínka dnešního konfliktu mezi Východem a Západem byla zasetá, když se západní národy po první světové válce rozhodly samy narýsovat hranice mezi blízkovýchodními státy. Nechvalně proslulá Sykesova-Picotova dohoda, která neohrabaně rozdělila Blízký východ na britskou a francouzskou sféru vlivu, vytvořila slabé státečky jako Sýrii, Irák a Libanon a postarala se tím o nekonečný chaos. Toto pnutí mezi Východem a Západem ještě vystupňovaly události po druhé světové válce – panarabský nacionalismus, založení Izraele, suezská krize, občanská válka

¹ Americký politolog, autor bestselleru *Střet civilizací*. (pozn. red.)

v Libanonu a íránská revoluce. Hlavním stimulem sice zůstával boj o ropu a o ropné rezervy, ale byly to právě dlouholeté neshody mezi muslimy a křesťany, co přispívalo k rychlé eskalaci konfliktů, a vzájemná nevraživost nikdy nezůstala dřímat příliš hluboko pod povrchem. A pak přišel útok na Světové obchodní centrum.

Události jedenáctého září 2001 a následné odvetné invaze tento vleklý konflikt znovu vymezily a určily mu nová pravidla. Východ poprvé za celá staletí udeřil a uštědřil Západu těžkou ránu. Nepříjemný, neutuchající konflikt se postupně z Afghánistánu přes Irák, Jemen, severní Afriku a Indonésii, Thajsko, Filipíny a další země rozlil do celého světa.

Průzkumy uskutečněné bezprostředně po jedenáctém září prozradily, že nějakých patnáct procent z něco přes 1,5 miliardy muslimů na celém světě útoky schvaluje. *Bylo načase, abychom těm arogantním bezvěrcům dali co proto*, tvrdili. Značné procento nijak nesoucítilo s Američany, již při útoku zahynuli. Téměř všichni tleskali odvaze a nebojácnosti útočníků. Mnoho mladých Arabů chtělo být jako ti, kteří Západu uštědřili tak smělý úder.

Jak řekla největší světová kapacita na tuto oblast, Bernard Lewis: „Výsledek bojů na Blízkém východě² není ještě zdaleka jasný.“ Z tohoto důvodu jsme si Blízký východ zvolili za dějiště našeho příběhu, v němž se znovu setkáte s Operačním centrem.

Dick Couch, Ketchum, Idaho

George Galdorisi, Coronado, Kalifornie

² Pro oblast, již se to týká, se v češtině tradičně používal výraz Blízký východ (z němčiny – *Naher Osten* – či francouzštiny – *Proche-Orient*), dnes se ale poměrně často používá i označení Střední východ (z angličtiny – *Middle East*). Výrazy jsou do značné míry zaměnitelné, proto se někdy užívá i kombinované označení Blízký a Střední východ. V této knize je důsledně užíván Slovníkem spisovného jazyka českého doporučený výraz Blízký východ. (pozn. red.)

Prolog

Amerika se pod palbou temných sil terorismu ocitala už dlouho před událostmi 11. září 2001, dokonce ještě před prvním útokem na Světové obchodní centrum³. Radikální islám, moderní technologie a represivní režimy států bohatých na ropu – to vše povzbuzovalo utlačované, aby hledali nové a vražednější způsoby, jak našemu národu uškodit. Útoky z jedenáctého září světa demonstrovaly, že je Amerika zranitelná. Rozeslení Američané ovšem svou odpověď na tyto útoky dokázali, že umějí podobné údery vracet.

Přišly invaze do Iráku a Afghánistánu. Sice příliš nepřispěly ke stabilizaci obou států, ale zato si vyžádaly daň na nejvyšších vůdcích al-Kájdy a na jejích odnožích po celém světě. Nejohroivější teroristická skupina na světě byla zdecimována do té míry, že Američané začali na útok na New York a na Pentagon pohlížet jako na ojedinělou událost. Takový útok se na naší půdě neodehrál nikdy předtím ani potom. Možná ty biliony dolarů vydané na válku proti terorismu nakonec nepřišly úplně nazmar. Americká armáda a výzvědné služby si sice mohou po právu připisovat zásluhu za to, že zatlačily teroristy zpět do stínů, ale pomáhala jim ještě jedna síla – ta, která rovněž pracovala ve stínech.

Před jedenáctým zářím a několik let poté chránila naši zemi tichá síla známá jako Národní krizové středisko, běžněji Operační centrum. Tento tajný štít chránil Američany a zmařil množství hrozeb vůči jejich bezpečnosti. Stanovy Operačního centra byly jedinečné v celé historii Spojených států a jeho ředitel Paul Hood se zpovídal přímo prezidentovi.

³ Dne 26. února 1993 byl pákistánskými extrémisty proveden bombový útok, při němž zahynulo šest lidí. Druhý útok ze září 2001 je samozřejmě mnohem známější. (pozn. red.)

Operační centrum řešilo krize jak na domácí, tak na mezinárodní půdě. To, co začínalo jako výzvědná služba doplněná o zásahovou jednotku, se vyvinulo v nezávislou organizaci s jedinečnou schopností monitorovat, iniciovat a řídit operace po celém světě. Byli dobří. Ve skutečnosti až příliš. Rozpočty byly napjaté a muselo se škrtat. S teroristy si mohlo poradit i vychvalované Velitelství zvláštních operací. Proto bylo Operační centrum rozpuštěno.

Pro Ameriku druhého desetiletí jedenadvacátého století se Operační centrum stalo pouhou čím dál matnější vzpomínkou a i ti, kteří varovali před jeho zrušením, se se vzniklou situací smířili. Národ se měl ale brzy dozvědět, jak nebezpečné je bez tohoto cenného útvaru fungovat a jak příšernou cenu za to zaplatí.

Brzy se dočká názorné ukázky, jak moc bylo Operační centrum užitečné...

ČÁST I

KOSTKY JSOU VRŽENY

Kapitola první

New York City

6. září, 22.30

Z toho, že je v Americe, neměl žádnou zvláštní radost, a obzvlášť ne z toho, že je zrovna v New Yorku. Abdul-Muktadir Kašíf byl ale především obchodník, a když šlo o obchod, muselo jít všechno stranou.

Kašíf byl Arab. Byl bohatý a na první pohled bylo jasné, že na Západě strávil hodně času. Bylo mu něco přes padesát, byl štíhlý, v dobré kondici, vzdělaný a kultivovaný. Měl ostražitý, ale ne dravý pohled a odzbrojující úsměv. Nosil módně upravené, dlouhé, ale dobře pěstěné vlasy, pečlivě střiženou bradku a knír. Byl občanem Kuvajtu, kde se také narodil. V jeho hlavním městě měl stálou rezidenci, ale vlastnil také elegantní, ba přímo okázalé domy v Paříži, v Londýně a v Bombaji. Měl jen jedinou ženu a s ní tři děti, všechno dívky, které nestoudně rozmazloval. Často si četl v koránu a Prorokovo učení mu přišlo jako ideální průvodce dobrým a produktivním životem, i když odmítal jeho doslovné interpretace. Abdul-Muktadir Kašíf byl tím typem člověka, kterého jeho londýnští a pařížští známí nejspíš nikdy nepovažovali za Araba ani za muslima. A pokud ano, neopomněli rychle dodat: „Ten Abdul, to je ale bezva chlapík. Proč všichni Arabové nemůžou být jako on?“

Byl to jen krátký, třídení obchodní výlet, a tak si dopřál ten luxus, vzít si s sebou svou ženu Džumanu. Nebyl to jeho nápad. Nakupovat

v New Yorku ji z nějakého důvodu lákalo, dokonce víc než v Londýně. Však neuškodí, když jí udělá radost a nechá ji, ať se baví prohlížením špičkových butiků na Páté avenue, zatímco on bude dojednávat obchody. Šofér a doprovod na ni dohlédnou.

Tentýž šofér je před pár hodinami dovezl od hotelu Intercontinental New York Barclay až k domu, v jehož luxusní střešní nástavbě bydlel Kašífův nový obchodní partner. Pozval je na večeri a uspořádal na jejich počest malý večírek. Teď už se s domácími rozloučili a sjížděli rychlým výtahem do přízemí, když se Džumana ke Kašífovi otočila.

„Muži, je nádherný večer a k hotelu to máme jen kousek. Nechceš toho šoféra odvolat? Můžeme si udělat hezkou procházku.“

Kašíf si to v duchu rychle spočítal. Na Východní čtyřicátou osmou ulici k hotelu Intercontinental to měli jen osm bloků. Proč by jí tu radost neměl dopřát? Jako vždy se jí povedlo úplně okouzlit jeho nové obchodní partnery. Byl to jejich poslední večer v New Yorku, bylo krásně, svítil letní úplněk a z obchodu, který domluvil, měl výjimečně dobrý pocit. Možná to v Americe nakonec není tak hrozné.

„Samozřejmě, drahá. Je nádherný večer.“

Když vyšli z budovy, poslal Kašíf řidiče pryč a oba se vydali pěšky na jih na Sedmou avenue. Džumana si těsněji utáhla hidžáb, cítila, že si v ulicích amerického města musí zachovat více cudnosti než kde jinde. Abdul-Muktadir Kašíf byl rád, že z večíрку odešli o trochu dřív. Ti neotesaní Američané nemluvili skoro o ničem jiném než o nové sezoně amerického fotbalu, která ten víkend zrovna začínala. Dokonce byli tak neomalení, že si ustavičně kontrolovali telefony, aby věděli, jak si vede jeden z jejich domácích týmů, „Obři“, který ten večer zjevně musel napravovat čest celého města. Druhý tým, „Tryskáči“, totiž odpoledne utrpěl těžký debakl.

Když se blížili ke Čtyřicáté osmé ulici a chystali se, že odbočí na východ a dojdou k Intercontinentalu, uviděl před sebou Kašíf nějaký shon.

Ze sportovního baru se na ulici vyvalila skupina mužů. Na vývěsním štítu hospody stálo: POSILNĚTE SE. *Výstižné*, pomyslel si a přitáhl si Džumanu blíž. Přidali do kroku.

Pak je uslyšel.

„Měli je na lopatě a posrali se z toho. A on si to nechá chytit. Takovej sráč. Doufám, že mu dají padáka.“

„Je totálně levej. Bože, tohle bude dlouhá sezona.“

„Hajzl jeden!“

„Obři hrajou pěkný hovno!“

Z baru se vypotáceli další muži, všichni viditelně „posilnění“ a viditelně naštvaní, že jejich tým prohrál.

Kašif si Džumanu přitáhl ještě blíž a ještě zrychlil, měl v plánu se rostoucímu hloučku mužů obloukem vyhnout. Mluvili čím dál sprostěji a teď se ještě začali navzájem pošťuchovat. *Jako malé děti. Amerika je vážně tak dekadentní, jak se to u nás tvrdí.*

Kašifa napadlo, že přejde na druhou stranu Sedmé, aby se těm odporným chlapům vyhnul úplně, ale provoz byl i takhle pozdě večer pořád ještě příliš hustý. Otočit se a jít zpátky na sever ho ani nenapadlo. Nehodlal před tou lůzou utíkat.

Když procházeli po obrubníku, aby se zástupu podrážděných fanoušků vyhnuli, vrazil jeden zavalitý chlap na okraji hloučku do Džumany.

„Au,“ řekla instinktivně, když se snažila neztratit rovnováhu a dál si rukou přidržovala hidžáb.

Kašif reflexivně natáhl levou ruku, aby muže odrazil, a přitom se pravou snažil zachytit manželku, aby neupadla.

Chlap ve své opilecké otupělosti upadl na zem. „Do hajzlu,“ vykřikl.

To upoutalo pozornost několika dalších mužů, kteří se ho pokusili zvednout. Kašif se dav instinktivně pokusil obejít, ale místo toho narazil do dalšího muže.

Muž do něj strčil, podíval se na Džumanu a zařval: „Hej, dávejte si bacha, vy zasraní Arabáci.“

„Ty si dávej bacha na hubu,“ zaprotestoval Kašíf.

Teď už rozruch přilákal i další chlapy, kteří Kašífa a Džumanu obklopili.

„Táhni. Seš v *naší* zemi, ty smradlavej Arabáci! Tahleta patří k tvému harému?“

„Klidte se nám z cesty, nebo zavolám policii,“ zařval Kašíf, jednou rukou pevně objal Džumanu a pokusil se prorazit si cestu houfem vyburcovaných opilců.

„Tak to hodně štěstí, ty slimáku ručníkářská,“ zařval další chlap.

Jeden chlap skočil za Džumanu a chytil ji za hidžáb. „Tak se podíváme, co pod tím máš. Co tam schovávaš, ty děvko?“

Kašíf se otočil, zasadil mu pravý hák a chlap se zapotácel.

A bylo vymalováno. Další chlap Kašífa jediným úderem srazil na zem a Džumana upadla spolu s ním. Rozzuřený dav začal po obou Kuvajťanech šlapat. Kašíf byl fyzicky zdatný a mrštný, takže většinu úderů dokázal rukama odrazit. Džumana takové štěstí neměla. Muži do obou bezmocných lidí dál kopali, kleli a nadávali.

Najednou zaječely brzdy a u chodníku zastavil jeden z neodmyslitelných newyorských žlutých taxíků. Řidič začal troubit a hulákat: „Hej, nechte toho. Vypadněte vod nich.“

„Starej se o sebe,“ odsekl jeden z mužů.

„Řekl jsem, nechte toho!“ odpověděl taxíkář a vynořil se z auta. V pravé ruce držel pistoli a v levé mobilní telefon. To, že to byl běloch a měl na sobě mikinu Tryskáčů, nic neznamenalo, všichni měli oči jen pro velký poloautomatic. Ten stačil k tomu, aby se muži otočili a dali na útěk.

Zachránce přispěchal a pomohl Kašífovi na nohy. Džumana zůstala bezvládně ležet na zemi, pod hlavou se jí rozlévala kaluž krve.

* * *

Pro Abdula-Muktadira Kašífa se vše proměnilo v jednu velkou šmouhu. Pár minut poté, co taxíkář zavolal na devět set jedenáct, se objevil hlídkový vůz newyorské policie. Krátce po něm přijela sanitka. Sanitáři Džumanu položili na nosítka, píchli jí kapačku a naložili ji do vozu. Za blikání světel a houkání sirén odsvištěli na jih po Sedmé avenue a na východ po Jednatřicáté, až dojeli k úrazové nemocnici na První avenue.

Doktoři ho ani přes protesty nepustili na operační sál. Posadili ho do čekárny určené pro doprovod vážně raněných pacientů. Tam seděl přes tři hodiny, nejhorší tři hodiny svého života, ale následujících pár minut mělo být ještě mnohem odpornějších.

„Pan Kašíf?“ zeptal se tiše muž v zeleném operačním oděvu. Měl uhlově černé hlasy, měkké hnědé oči, hladkou olivovou kůži a široký pohledný obličej, který prozrazoval příslušnost k lepší společnosti. Bylo půl páté a Kašíf v něm při svém rozpoložení viděl jen dalšího felčara.

„Ano, ano, doktore?“

„Pane, vaše žena bude za okamžik převezena na jednotku intenzivní péče, ale může nějaký čas trvat, než vás za ní pustíme. Měla nějaká dříve vyslovená přání?“

„*Dříve vyslovená přání?*“

„Ano, dříve vyslovená přání. Pane, vaše žena utrpěla vážná vnitřní zranění a těžký úraz hlavy. Už jsme jí odebrali slezinu a má přinejmenším čtyři zlomená žebra. Je mi líto, pane, ale musíte se připravit na nejhorší.“

Abdul-Muktedir Kašíf jen zalapal po dechu, ale to, co mělo následovat, bylo ještě horší.

„Pane, neposadíte se, prosím?“ zeptal se doktor, jemně uchopil Kašífa za ruku a pomohl mu do křesla.

„Pane Kašífe, s lítostí vám musím říct, že vaše žena utrpěla těžký úraz hlavy a je v hlubokém kómatu. Udělali jsme jí vstupní vyšetření magnetickou rezonancí a na základě výsledků jsme vzbudili našeho hlavního neurologa. Ten přijede za necelou hodinu. Pak toho budeme vědět víc, ale nemůžu vám s jistotou říct, jestli se vaše žena vůbec někdy probudí. Proto jsem se vás ptal, jestli neměla nějaká dříve vyslovená přání – v případě, že by se její zranění ukázala jako nevyléčitelná.“

„Chci ji vidět.“

„Pane, nemůžeme vás k ní pustit. Stejně by nevěděla, že jste u ní. Je teď v plné péči doktorů a sester. Je na přístrojích.“

„Prosím, chci ji vidět,“ naléhal Kašíf.

Něco v jeho prosebném pohledu doktorem pohnulo. „Ale jen přes sklo, dobře?“

„Ano.“

Kašíf si později ani nevzpomínal, že ho doktor podepíral jako klopytajícího starce. Popošli pár desítek metrů na jednotku intenzivní péče, kde ležela jeho žena, kdysi plná života.

Při pohledu na Džumanu se mu oči doširoka otevřely hrůzou. Vytrhl se doktorovi a běžel zpátky, odkud přišli, a usedavě plakal. Doktor šel hned za ním.

Kašíf se zhroutil do křesla v čekárně a dál hlasitě vzlykal. Doktor si sedl vedle něj a položil mu ruku na rameno. „Pane, nechcete, abychom někomu zavolali?“

„Ne.“

„Jste tu někde poblíž ubytovaný?“

„Ano.“

„Pane, nechcete něco přinést... třeba něco na uklidnění?“

„Ne. Ne. Jen bych chtěl zavolat pár lidem. Byl jste ke mně moc laskavý. Budu v pořádku.“

Doktor neochotně nechal Kašífa v čekárně samotného. Uplynula hodina a Kašíf seděl a jen přemýšlel. Věděl, že by měl zavolat nejstarší dceři, šestnáctileté, která zůstala v Kuvajtu, říct jí, co se stalo, a nechat ji, ať to poví ostatním sestrám. Ale co se vlastně stalo? Že jejich matka možná bude po zbytek života na přístrojích? Nedokázal najít správná slova, takže hovor bude muset počkat.

Kašíf cítil, jak se mu svírají vnitřnosti a začíná v něm vřít vztek. Žil dobrým a počestným životem a řídil se učením Proroka – tedy do určité míry. To, co se jim právě stalo, bylo neomluvitelné. Měli tak požehnaný život. A najednou bylo po všem a mohli za to opílit Američané, které popudilo jen to, že jejich sportovní tým prohrál. Tohle bylo ještě horší než Evropa s tou svou pitomou kopanou! Za tohle mu všichni zaplatí a zaplatí tak draze, jako on platí teď.

Většina Američanů trpí mylnou představou, že všichni bohatí Arabové jsou vzdálenými bratrance nějakého blízkovýchodního panovníka. Abdul Kašíf byl ale víc než jen nějaký bohatý Arab, byť těch pár lidí, kteří ho znali lépe, ho za nic víc nepovažovalo. Byl příliš tichý, příliš zdrženlivý a ne tak nápadný jako většina majetných Arabů. Kašíf zkombinoval skromné rodinné prostředky, titul z finančnictví z londýnské Vysoké školy ekonomických a politických věd, pracovní etiku, kterou by schvaloval i Warren Buffett, od jednoho odporného strýce z manželčiny strany rodiny získal kontakty s podsvětím a s pomocí toho všeho nashromáždil značné jmění. Nyní činilo několik milionů dolarů. Byl bohatý a teď, poprvé v jeho životě, ho šířal vztek – vztek a touha po pomstě.

Někteří Arabové, kteří mají k dispozici takové finanční zdroje jako Abdul-Muktadir Kašíf, finančně podporují radikální arabská hnutí. Ti, kteří to tak dělají, posílají peníze arabským charitativním organizacím, z nichž si velký díl najde cestu na zahraniční konta, jež tyto charitativní organizace spravují. Ty obnosy, jež si najdou cestu k teroristickým

organizacím jako al-Kájda na Arabském poloostrově⁴, jsou využívány Arabi spojenými s touto organizací na zabíjení dalších Arabů.

Kašíf ovšem neměl v úmyslu utrácet své těžce vydělané peníze takhle.

I když se užíral hněvem a touhou po odplatě, neoslepovala ho. Jestli má být Amerika potrestána za to, co se mu a jeho milované Džumaně právě stalo, tak je potřeba udělat to profesionálně a s určitou precizností. Takový úder, jaký uskutečnili Usáma bin Ládín a Muhammad Atta jedenáctého září, už proveditelný nebyl. Američané jsou příliš dobře připraveni, než aby opakování takové události dopustili. *Ovšem nějak to jít musí*, pomyslel si Kašíf. Byl obchodník a věděl, že vždycky všechno nějak jde.

Zvedl telefon a zavolal jednomu obzvláště schopnému a diskrétnímu Libanonci, který občas pracoval pro strýce jeho ženy, a řekl mu, ať za ním přiletí do New Yorku. Tím jedním telefonátem uvedl do chodu události, které Ameriku opět srazí na kolena.

⁴ Dnes zřejmě nejnebezpečnější odnož této teroristické organizace, známá též jako AQAP (*Al-Qaeda in the Arabian Peninsula*). (pozn. red.)

Kapitola druhá

Na palubě Eva Air, Let BR0017

9. listopadu, 13.30

Azka Perkasa si užíval přiměřeného komfortu obchodní třídy. Když letuška přivezla nápojový vozík, poprosil o čaj. Letuška byla zdvořilá a plachá a on jí kývnutím poděkoval za pozornost a za obsluhu. V neděli brzy ráno nasedl na Dullesově letišti ve Washingtonu na přímý spoj do San Franciska a tam přestoupil do Boeingu 747-400 Eva Air, který ho vezme do Tchaj-peje a pak do Kuala Lumpur. Byl rád, že letí tchajwanským letadlem, a ještě raději byl, že už je pryč z amerického vzdušného prostoru. Skoro vždycky létal turistickou třídou, protože si jeho povolání žádalo, aby na sebe nepoutal moc pozornosti, ale po tom, co se mu právě povedlo, měl pocit, že by si alespoň protentokrát mohl dopřát malé potěšení.

Perkasa se narodil v Indonésii, etnicky byl Číňan, ale dostalo se mu křesťanské výchovy a vzdělání. Jeho dědeček z otcovy strany si v Hong-kongu uřízl jakousi ostudu, o které jeho rodiče odmítali mluvit, a odstěhoval se. Nejprve se usadili v Jakartě, ale po dalším obchodním neúspěchu se všichni přestěhovali do Bandungu na západě Jávy. Jeho rodina byla k uzoufání chudá a Perkasa a jeho tři sestry měli v dospívání sotva co do úst. To, že byli chudí a zároveň Číňané, znamenalo, že se jejich rodině vyhýbaly jak malá, avšak zámožná čínská menšina, tak javánská většina.

V misijní škole se projevil jako mimořádně bystrý student. Pilně se učil, stranil se ostatních a zapřísáhl se, že jednou nebude chudý a hladový. Když jim domov zničil tajfun, beze slova odešel a zamířil zpět do Jakarty. Tam si našel práci hlídače v americké inženýrské konzultační firmě navrhuující mrakodrapy, které začaly po celém hlavním městě růst jako houby po dešti. Tam si ho všimli, zaměstnali ho jako pomocníka v kanceláři a pak jako technického kreslíře. Nakonec si jeden z jeho nadřízených řekl: Ten Azka je ale šikovný kluk. Pošleme ho na polytechniku. Možná si tím ještě uděláme dobré oko u místních, až přijde na domlouvání smluv.

Ve škole opět exceloval, ale dál pro zaměstnavatele zůstal jen jedním z *nich*, domorodcem. Nikdy pro ně nebyl partnerem a nikdy neviděl luxusní zasedací místnost zevnitř. Chtěl víc, mnohem víc. Jednoho dne ho oslovila konkurenční firma z vedlejší budovy a nabídla mu peníze za informace o nabídce, kterou se jeho zaměstnavatel chystal podat na výstavbu dalšího věžáku, přesněji řečeno chtěli vědět, jak velký úplatek jeho firma nabídla stavebnímu úřadu. Bez váhání jim tu informaci poskytl a shrábl peníze.

Krátce poté za ním ta konkurenční firma přišla znovu a žádala další informace. Tentokrát, místo toho, aby mu nabídli peníze, mu pohrozili, že ho prásknou, když jim nevyhoví. Azka neochotně souhlasil, ale ještě než přišlo na to, aby udělal, co po něm chtěli, byla jejich kancelář v pracovní době rozmetána obrovským výbuchem, který si vyžádal velké ztráty na životech. Když se ozvala rána, seděl Azka zrovna ve své kóji a počítal zatížení nosníků v rámci projektu své firmy. Když projela tlaková vlna, ucítil jemné zhoupnutí, usmál se a pokračoval ve výpočtech. Později toho měsíce dal u americké stavební firmy výpověď.

Našel nové poslání.

Život etnického Číňana v Jakartě byl bez rodiny izolovaný a plný osamění. Ale Azkovi to nevadilo. Měl svou práci, i když ta práce zabírala

jen jeden nebo dva víkendy každých pár měsíců. Tajně zkontaktoval buňku singapurské triády, která v Jakartě operovala. Stačila jen jediná poštovní přihrádka, sloužící zájmům všech zúčastněných, a Azka měl nového štědrého zaměstnavatele.

Azka byl po fyzické stránce křehký, částečně po svých předcích a částečně kvůli nedostatku řádné stravy v dětství. Měl tuctové rysy, výrazný předkus a šilhal na levé oko – následek neléčené spály. *Už brzy, říkal si Azka, budu dost bohatý, abych odtud odešel a koupil si lepší život.* Kromě intelektu a vzdělání měl další výhodu, která mu v jeho novém povolání pomáhala. Byl to člověk naprosto prostý soucitu a svědomí. Teď konečně nadešel jeho den, a on *bude* bohatý.

Když Azka na nabídku kývl, slíbil mu Abdul-Muktadir Kašíf přes svého libanonského prostředníka deset tisíc dolarů za každého Američana, kterého připraví o život. Doufal, že mu tato akce vydělá skoro dvacet milionů dolarů. Nebylo to tolik, kolik Američané platili *svým* „ovečkám“ jako Blackwater nebo Triple Canopy⁵, ale suma to byla i tak pořádná. Najímání žoldáků se Spojeným státům osvědčilo. Nemá snad on také nárok na svůj podíl v odvětví nájemného zabíjení?

Azka se podíval na hodinky. Už to nebude dlouho trvat, možná jen minuty.

⁵ Organizace civilního původu, najímané americkými ozbrojenými silami i civilními společnostmi. Blackwater založil roku 1997 Erik Prince jako „výcvikové středisko“, roku 2009 byla organizace přejmenována na US Training Center, roku 2011 na Academi. Organizace pomáhala svými vrtulníky například obětem hurikánů, účastnila se ale i „honu“ na Usámu bin-Ládina. Roku 2007 se nechvalně „proslavila“ zabitím sedmnácti bagdádských civilistů. Triple Canopy je společnost stejného typu, založená roku 2003, původně přímý konkurent Blackwateru/Academi. Roku 2014 se obě společnosti sloučily do Constellis Group. (pozn. red.)

Kapitola třetí

Lincoln Financial Field, Filadelfie, Pensylvánie

9. listopadu, 14.15

Meagan Phillipsová fotbal vlastně ráda neměla, ale otec už vzal na zápasy Orlů oba její starší bratry, takže teď byla na řadě ona. Byla tu s tátou! Charlie Phillips si coby učitel dějepisu na střední škole nemohl lístky na Orlý dovolit moc často, ale když už je koupil, vždycky bral některého z kluků. Teď s sebou konečně vzal i Meagan. Byla v extázi.

„Meagan, vidíš tamtu velkou tabuli nahoře, jak tam svítí ta světla?“

„Hm.“

„To je výsledková tabule. Ta říká, kolik to je, jak dlouho už se hraje, kdo má míč a takové věci.“

„Je tam taky napsané, kdo vyhraje, tati?“

„Ne, Meagan, to není. Nevíme, kdo vyhraje. Proto tak nahlas fandíme Orlům, protože chceme, aby vyhráli oni.“

„Aha.“

Oba Charlieho synové hráli dětský fotbal a vysvětlovali jí, kolik legrace si na zápase s tátou užije. Díky Charliemu to zábava *byla*. Teprve začínala druhá čtvrtina, a už byli dvakrát u stánku s občerstvením, ke kterému to měli patnáct metrů, a jednou na záchodě a od pojízdňého prodejce jí koupil růžovou cukrovou vatu. Charliemu nevadilo, že Mea-

gan tráví většinu času tím, že se hrbí v sedadle, hraje videohru a dlabе dobroty. Koneckonců je jí jen pět.

„Hele, Meagan, když všichni vstanou a začnou fandit, tak zamávej tady tím prstem, co jsem ti koupil.“

„Takhle, tati?“ zeptala se Meagan a zamávala velkým molitanovým modrozeleným prstem s logem Orlů ze strany na stranu.

„Přesně tak, Meagan! Teď už Orlové určitě vyhrajou,“ odpověděl Charlie a zachechtal se.

Každý pak upřel pozornost k něčemu jinému, stejně jako předtím – Charlie k Orlům, kteří prohrávali o touchdown, ale tlačili se ke koncové zóně, a Meagan ke své videohře.

O pár okamžiků později Charlie Phillips vyskočil na nohy, když krajní hráč lapil přihrávku do rohu koncové zóny. „Touchdown, Meagan!“

Meagan vstala a začala mávat molitanovým prstem, ale pak ho upustila a přitiskla si ručičky k uším. „Tati, je tu hrozný rámus. Proč všichni řvou?“

„To je v pořádku, Meagan,“ odpověděl Charlie, sklonil se a objal ji. „Všichni mají hroznou radost, to je celé. Víš co? Další touchdown od Orlů oslavíme a nakoupíme další cukrovou vatu.“

„Tentokrát chci modrou, tati.“

„Tak dostaneš modrou.“

Meagan se vrátila k videohře a tyčince Twix, zatímco rozehrávač Orlů prokopl míč brankou a vybojoval další bod. Charlie Phillips se opřel do sedačky a pogratoval si k rozhodnutí, vzít s sebou Meagan na zápas. A to se bál, že ji to nebude bavit.

„Tati?“

Meagan ucítila, jak se sedačka pod ní rozvibrovala, pak se rozdrnčela a potom uslyšela ránu. Všechny smysly měla zbystřené. Něco bylo jinak,

něco se dělo, něco zlého. Ten zvuk byl hlasitější, mnohem hlasitější, než když lidé před pár okamžiky jásali, a najednou se třásl celý stadion.

„Tati?“

Ten rámus byl ohlušující, spíš jako bouřka než jako výbuch, spíš jako metro, když vjíždí do stanice, než jako bomba, a rozčísl vzduch nad hlavami šedesáti pěti tisíc jásajících fanoušků.

„Tati!“

Smysly Meagan konečně donutily vzhlednout. Otočila hlavu a podívala se za sebe stejně jako všichni okolo ní. Nad sebou uviděla kouř, plameny a suť. Viděla, jak se celá tribuna hroutí a z nebe na ně padají kusy betonu, sedačky, další suť a *lidé*!

„Tati!“ vykřikla Meagan a natáhla ruku po tatínkově paži. Netušila, co se děje, mozek měla přetížený vjemy, štiplavý zápach kouře a chemikálií ji úplně paralyzoval.

O zlomek sekundy později se Meagan zhroutil celý svět.

Velký kus betonu dopadl Charliemu Phillipsovi na temeno hlavy a rozdrtil mu lebku. Meagan se nad hlavou rozstříkla tatínkova krev a mozková hmota. Pak na ni dopadlo jeho tělo.

„Tati! Tati! Tati!“ vřeštěla Meagan a cloumala otcovým nehybným tělem. Jeho váha ji drtila a ona se zpod něj snažila vykroutit.

Vzduch se naplnil dalšími zvuky, ječením a vřískáním raněných. Začínaly růst na síle. Pak se ozvalo dupání, fanoušci se v davu hrnuli k východovým tunelům a jejich zběsilý dusot byl čím dál hlasitější.

Diváci kolem nich do sebe strkali, vráželi a šlapali po sobě a panika narůstala. Ještě se ani nestihl usadit prach ze zborcené horní tribuny, která spadla na tu dolní. Stalo se to těsně za místem, kde Meagan Phillipsová nyní ležela uvězněná pod mrtvým tělem svého otce, zoufale vzlykala, ochromená pachem smrti, potřísněná krví vlastního otce.

„Pojď, holčičko, není tu bezpečno, musíme jít!“ řekla mladá žena, zvedla bezvládné tělo Charlieho Phillipse a Meagan vysvobodila. Zachránkyně chytila dívku za levé předloktí a snažila se ji odvést pryč.

„NE! Tati, tati!“ brečela Meagan a snažila se postavit otce na nohy. Její snaha byla marná, kaluž krve se zvětšovala a život už z něj dávno vyprchal.

Žena se nemohla rozhodnout, její dva kamarádi se tlačili směrem k východům, překračovali spousty mrtvých lidí, kteří byli podobně jako Charlie Phillips zabiti padajícími úlomky. Byla nepředstavitelně vyděšená, ale zároveň se děsila toho, že by tuhle malou holčičku mohli ušlapat.

„Prosím, pojď, pak se pro něj vrátíme,“ řekla a klekla si k Meagan a snažila se ji přemluvit, ať jde s ní.

„Můj tatínek, můj tatínek,“ naříkala Meagan.

Najednou se z opačné strany stadionu ozval ohlušující rachot. Mladá žena se ohlédla a spatřila, jak část horní tribuny padá na tu spodní a spolu s ní letí vzduchem i úlomky betonu, sedačky a lidé, spousty lidí.

„Došlo k teroristickému útoku. Mohou přijít další. Prosíme, okamžitě evakuujte stadion. Hrozí další útoky. Prosíme, opusťte prostory stadionu. Došlo k teroristickému útoku. Mohou přijít další. Prosíme, okamžitě evakuujte stadion. Hrozí další útoky. Prosíme, opusťte prostory stadionu...“

Hlášení se opakovalo pořád dokola a spolu s ním začali k východům prchat další diváci.

Tlustý chlap, který se hrnul k východům, mladou ženu porazil a Meagan spolu s ní. Když se Meagan podívala pod sebe, spatřila utrženou ruku, zalitou krví, jako kdyby patřila nějaké zmrzačené figuríně z obchodu. Začala neovladatelně ječet a chytila se ženy stojící vedle ní.

„Došlo k teroristickému útoku. Mohou přijít další. Prosíme, okamžitě evakuujte stadion. Hrozí další útoky. Prosíme, opusťte prostory stadionu.“

Došlo k teroristickému útoku. Mohou přijít další. Prosíme, okamžitě evakuujte stadion. Hrozí další útoky. Prosíme, opusťte prostory stadionu...

Žena popadla Megan do náruče a připojila se k tisícovkám diváků, kteří dál zděšeně prchali z Lincoln Financial Field. Utíkali o život, běželi směrem k autům, anebo kamkoli jinam, hlavně co nejdál od toho, co se právě stalo.

* * *

Tento krvavý výjev se toho nedělního odpoledne neodehrál jen v aréně filadelfských Eagles, ale téměř současně propukl i na třech dalších fotbalových stadionech. Poslední útok, ten, který se podle plánu uskutečnil asi deset minut po všech ostatních, se odehrál na FedEx Field v marylandském předměstí Landover, na domácím stadionu Washington Redskins.

Přestože většina fanoušků v panice prchala k východům a nemyslela na nic jiného než na sebe, došlo i k několika hrdinským činům. Jeden motorkář, celý potetovaný, v koženém oblečení, vynesl ze stadionu Meadowlands krvácející ženu, i když se s takovým těžkým břemenem mohl pohybovat jen pomalu. Na M&T Bank Stadium zase jedna fanynka Ravens použila místo škrtidla vlastní šálu a díky ní zastavila krvácení jednomu fanouškovi se zraněnou nohou. Na FedEx Field si jeden fanoušek Redskins v plné výzbroji hodil přes rameno mladého chlapce a pomalu ho odnesl k východu.

Výbuchy se sice omezily jen na tyto čtyři stadiony, ale panika ne. Na ostatních pěti stadionech po celých Spojených státech vlastně propukla jenom panika. Jakmile se lidé ze stadionů, kde se výbuchy odehrály, dostali do bezpečí, poslali na twitter vzkazy o útocích a fanoušci na ostatních stadionech si je přečetli. Pak začala i na těchto stadionech znít hlášení: „Na několika stadionech NFL došlo k teroristickým útokům. Hrozí útok i na tento stadion. Prosíme, okamžitě evakuujte prostory stadionu.“

Na několika stadionech NFL došlo k teroristickým útokům. Hrozí útok i na tento stadion. Prosíme, okamžitě evakuujte prostory stadionu.“ Diváci se okamžitě vrhli směrem k východům a mnoho jich při tom bylo ušlapáno.

Došlo ke značným ztrátám na životech, a přestože se nepříblížily číslům z jedenáctého září, vyvolala ta skutečnost, že byli Američané napadeni dokonce v několika městech najednou, novou a v některých ohledech hlubší úzkost. Národ byl šokován a sevřen strachem.

* * *

Agenti po celých Státech, ale obzvláště v oblasti hlavního města, v Bílém domě, v Národním protiteroristickém centru, v Pentagonu, na ministerstvu vnitřní bezpečnosti, v různých třípísmenných agenturách i jinde se snažili pochopit, co ty útoky mají znamenat, a poradit si s nastalým chaosem. Všichni by se nejraději vrhli do akce. Ale pro tuto chvíli se nedalo dělat nic.

* * *

Trevor Harward, poradce prezidenta pro otázky národní bezpečnosti, stál před klubem Cosmos na Massachusetts Avenue v severovýchodním Washingtonu a netrpělivě čekal na obsluhu, až mu přiveze auto. Zrovna byl na obědě ve zdejší restauraci se svojí ženou a několika přáteli, když mu zavolal agent z krizového sálu Bílého domu. Rozhovor netrval ani třicet vteřin, ale stačilo to, aby zbledl jako stěna a vstal ze židle. „Musím běžet. Prosím, omluvte nás.“ Víc neřekl a zamířil ke dveřím a manželku táhl za sebou.

„Musím okamžitě do krizového sálu,“ vysvětlil ženě. Díval se přitom doprava směrem k Severovýchodní dvacáté druhé ulici a natahoval krk, kdy už se objeví jeho černý Mercedes E550 4Matic. „Budu řídit, pak vyskočím a ty odvezeš auto domů. Nějakou chvíli tam pobudu.“

Harward zabral za kliku u dveří řidiče a otevřel je, ještě než to stihl udělat chlapec, který s autem předjel. „Naskoč!“ houkl na manželku. Se-

šlápl plynový pedál až k podlaze, pneumatiky zaječely a auto se vyřítilo na ulici a namířilo si to na jihovýchod směrem k DuPontovu okruhu. Když projížděli kolem hotelu Embassy Row, pouhou jednu ulici od klubu Cosmos, byla už ručička tachometru na sto dvaceti kilometrech v hodině.

„Zpomal, zabiješ nás!“ ječela žena a držela se palubní desky.

„Kéž bych mohl! Právě na nás zaútočili, prezident je na západním pobřeží a zkurvenej viceprezident je na golfu někde v prdeli, v Poto-maku. Teď je to na mně!“

Harward se s autem závratnou rychlostí vrhl do vnitřního proudu DuPontova okruhu, zároveň šlapal na plyn a tiskl brzdu. Pištící pneumatiky mercedesu vyděsily hloučky mužů, kteří v nedělním podzimním odpoledni hráli ve stínu fontány dámu. Najednou si Harward uvědomil, že je ve vnitřním proudu, takže nemůže odbočit na Connecticut Avenue. „Drž se,“ zařval na manželku, která začínala panikařit, trhl volantem a překodrcal obrubník, jenž dělí vnitřní smyčku kruhového objezdu od té vnější.

Mercedes žuchl z obrubníku dolů a tvrdě dosedl na tlumiče. Ozvalo se troubení klaksonů a Harward se taktak vyhnul malé dodávce.

„Zpomal, Trevore, pro Kristovy rány, zpomal.“

Harward ji ignoroval, zíral rovnou před sebe a letěl po Connecticut Avenue. Potil se a nadával na auta, že je musí objíždět. Uháněl skoro sto padesát kilometrů v hodině. Na křižovatce zpomalil, ale nezastavil, a proletěl ji na červenou.

„Trevore, ty nás zabiješ. Sakra!“

Dál hleděl rovnou před sebe. Šedesátiletý Harward vypadal stejně jako většina velkých zvířat ve Washingtonu, umlácených ke lhotejnosti desítkami let, po které na ně doléhala přemíra zodpovědnosti a nedostatek kontroly jak nad politikou, tak nad vlastním životem. Byl tlustý,

při sto sedmdesáti třech centimetrech vážil sto pět kilo. Jeho módní vkus zamrzl před několika desetiletími – byl navlečený do modrého sportovního kabátu od Brooks Brothers, světle hnědých kalhot s ohrnutými nohavicemi, běloskvoucí polokošile a modré kravaty s odznakem svého klubu.

„Vytáhni iPhone a zkus něco najít, cokoli!“ zakřičel na manželku.

Žena dál křečovitě svírala palubní desku a odmítala se pustit a podívat se do klína, protože si byla jistá, že je Harward oba zabije.

Když Harward projížděl kolem stanice metra Farragut North, jen lehce zpomalil a odbočil doprava na Sedmnáctou, takže nyní ujížděl přímo na jih. Už tam skoro byl, k Bílému domu a jeho Západnímu křídlu to bylo jen pár ulic.

Když se vpravo vynořila Corcoranova galerie, Harward zpomalil a zabočil ostře doleva na Severozápadní E ulici. Se zapištěním brzd zastavil na vrátnici. Uniformovaní hlídači Tajné služby dostali hlášku, že ho mají čekat. Mávl na ně doklady.

„Pane Harwarde.“

„Patří ke mně,“ štěkl na vrátného a trhl hlavou k zesinalé manželce. „Vyhodí mě tu a pak s tímhle autem odjede.“

„Ano, pane.“

Vrátný nechal zajet sloupky do vozovky a pustil Harwarda do komplexu Bílého domu. Harward odbočil u dalších závor doleva, kde mu uniformovaný strážce tajných služeb otevřel vysokou železnou bránu a mávl na něj, že může projet. Když byl uvnitř, dupl na brzdu a vydal se přímou čarou ke vstupu do Západního křídla. Ženu nechal sedět na místě spolujezdce. Ani se za ní neohlédl a se sípáním a kašláním běžel pryč.

Jeho žena seděla na sedadle spolujezdce, třásla se a ztěžka dýchala. Vypadala jako voják, když utrpěl šok po přestálé palbě. Po několika mi-

nutách se jí do tváře znovu vrátila barva a dokázala ovládnout třes. Pak, s maximem důstojnosti, již v sobě dokázala najít, obešla mercedes, sedla si na místo řidiče a pomalu odjela.

* * *

Prezident Wyatt Midkiff na palubě Air Force One zavěsil telefon a doufal, že si náčelník štábu nevšimne, jak strašně se mu třese ruka. Ale všiml si toho a Midkiff to poznal. *Dobrá. Nadechni se. Klid. Tohle zvládneš. Dýchej, teď jenom dýchej.* Fyzicky impozantní, uhlazený a rozvázný Midkiff měl pocit, že mu začínají ujíždět nervy. *Bože na nebesích, jak já tohle přečkám?*

Wyatt Midkiff ještě nebyl v úřadu ani rok, předtím měl za sebou čtyři volební období jako mladší senátor z Floridy. Za tu dobu získal zaslouženou pověst člověka, který všechno zvládá jako po másle a eleganci si dokáže zachovat i pod tlakem. Ale *teď* už mu ujížděly nervy. „Jediné, co chci, jsou informace, jakékoli. Mluvil jsem s lidmi z národní bezpečnosti⁶ a s půlkou vlády, a všichni vědí kulový! Kde jsme teď?“

„Pane prezidente, jsme nad Nebraskou a za necelé dvě hodiny bychom měli přistávat na Andrews,“ řekl náčelník štábu. „Tedy jestli platí, že letíme do Washingtonu –“

„Jestlí? Co myslíte tím ,jestlí?‘“ skočil mu prezident do řeči.

„Pane prezidente, jeden z útoků se odehrál na FedEx Field. Může tam být pořád nebezpečno.“

„Proboha, jste náčelník štábu! To vážně chcete, abych si vymyslel nějakou výmluvu, proč se bojím vrátit do Bílého domu? Jako George

⁶ Termín Národní bezpečnost USA (*National Security of the United States*) se používá od roku 1947, kdy prezident Truman podepsal Zákon o národní bezpečnosti. Národní bezpečnost zahrnuje různé složky obrany země i ozbrojených sil, zákon zřídil i Národní bezpečnostní radu, což je orgán prezidenta a vlády pro určování úkolů těchto složek. Součástí národní bezpečnosti je i CIA. (pozn. red.)

W. Bush po jedenáctém září? To nemělo moc velký úspěch, že ne?“ Náčelník štábu věděl, že je to řečnická otázka, takže na ni nemá smysl odpovídat. „Poslední zpráva, co mám, je, že zemřelo skoro tisíc lidí. Neslyšel jste něco dalšího?“

„Ne, pane prezidente. Ale předpokládá se, že to číslo poroste. Pohotovostní složky ve všech napadených městech dál rozvážejí raněné do zdravotnických středisek.“

„A taky mi řekli, že další spousty lidí zemřely na stadionech, kde k žádným útokům nedošlo, jen kvůli hlášením, aby lidé opustili stadion.“

„Ano, pane prezidente, v následných tlačenicích byly ušlapány a těžce raněny další stovky lidí. Údajně tam propukla davová hysterie.“

„V každém případě jsem prezidentem Spojených států a okamžitě letím do Washingtonu, abych tu hysterii ukončil a zjistil, kdo za tím stojí.“

„Ano, pane prezidente, rozumím. Mimochodem, tady je koncept vašeho prohlášení k národu, až vystoupíte na Andrewsově základně. Řekl jsem vašemu tiskovému mluvčímu, ať vám načrtne –“

„Na tohle ještě nejsem připravený. Zavolejte bezpečnostnímu poradci a dejte mi ho na zabezpečenou linku.“

O pár okamžiků později se z telefonu ozval Trevor Harward. „Trevore, jaké jsou nejnovější zprávy?“ Prezident už se stihl trochu uklidnit a vrhl se do práce.

„*Pane prezidente. Jsem v krizovém sálu. Viceprezident právě dorazil do své rezidence a měl by tu zakrátko být. Zatím víme tohle,*“ odpověděl poradce a neřekl toho prezidentovi o moc víc, než co už věděl.

Midkiff jen zavrtěl hlavou. „Za necelé dvě hodiny budeme na Andrews. Chci se s vámi setkat a chci, aby u toho byl někdo od FBI, od vnitřní bezpečnosti a kdokoli další, koho seženete, aby mi to pomohl rozplést. Setkáme se v krizovém sálu.“

„Ano, pane prezident.“

„Ať je to malá skupinka vybraných lidí. Nemusím vidět každého, kdo bude chtít videohovor.“

Následně zavolal viceprezidentovi, který se nechal ochrankou odvézt z country klubu do svých ubikací v areálu Americké námořní observatoře na jihovýchodním nároží Massachusetts Avenue a Třicáté čtvrté ulice. Protože byl pečlivý až běda, trval na tom, že než vyrazí do krizového sálu, musí se převléct z golfového oblečení. Midkiff mu nařídil, aby učinil stručné prohlášení a vybidl všechny ke klidu, dokud se prezident nevrátí do Washingtonu a nepromluví k národu.

A to před pouhými pár týdny viceprezidentovi řekl, že ta cvičení krizového managementu, na kterých jeho štáb trval, jsou jen ztráta času. Teď byl rád, že je nevypustili.

* * *

Když Azka Perkasa pomalu procitl z hlubokého spánku, měli za sebou už polovinu letu ze San Franciska do Tchaj-peje. Vycítil, že je něco jinak. Najednou se mu zbystřily všechny smysly, ale pak se uvolnil. V kabině panovalo všeobecné pozdvižení. Lidé si zapínali notebooky, chytré telefony nebo seděli jako přikovaní u monitorů na zadních stranách opěradel, kde namísto předpřipraveného letového programu běžely zprávy.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ řekl člověk sedící vedle něj zřetelným australským přízvukem, „co ti zkurvení čmoudi zase provedli!“ O okamžik později se otočil k Azkovi. „Sorry, kámo, nic ve zlým.“

„Nic se neděje,“ řekl Azka téměř bezchybnou angličtinou. Zapnul obrazovku před sebou. Sledoval, jak scény přecházejí od hlasatelů přes pracující záchranáře až ke zborceným betonovým konstrukcím několika fotbalových stadionů. Když viceprezident Spojených států sliboval, že ti, kteří jsou za útok zodpovědní, budou čelit spravedlnosti, zasmušile se pousmál.

Azka Perkasa si dokázal představit, jak všechny složky amerických bezpečnostních služeb a jejich spojenců pátrají po snědých opálených mužích se sivými bradkami nebo po těch, kdo na sobě nemají západní oblečení. Muži mezi dvaceti a čtyřiceti lety z Mexika, Argentiny nebo Indie si v příštích pár dnech užijí svoje. Zadrží a budou vyslýchat každého cestujícího, který jim bude připadat aspoň trochu nervózní, ať už to bude kvůli strachu z létání nebo protože nebude mít zelenou kartu. Věděl, že americké bezpečnostní složky a výzvědné služby si při svých schopnostech brzy domyslí, *co se stalo*, ale zároveň si věřil, že nezjistí, *kdo* za to může.

Základ jeho plánu byl prostý a jeho provedení nebylo pro člověka se správnými schopnostmi a kontakty příliš složité. Zajistil si nákladák a polepil ho logem pivovaru, který měl smlouvu na dodávku piva všem třiceti dvěma týmům NFL. V průběhu týdne doručil do vytipovaných stánků, do těch, které stály přímo pod horními tribunami, pivní sudy nacpané trhavinou C4 a osazené důmyslným časovačem. Pak se naboural do rozhlasových systémů na vybraných stadionech a načasoval hlášení tak, aby na čtyřech stadionech zaznělo bezprostředně po výbuších a později i na dalších pěti, kde k žádným výbuchům dojít nemělo. Studium polytechniky a také všechny ty roky, kdy otročil za almužnu, v porovnání s tím, co brali bílí přistěhovalci po jeho boku, se konečně vyplatily.

Australan vedle Azky se na svého souseda podíval. *Svět se řítí do pekla a tenhle žluťásek si jde klidně spát.*

Co nevěděl a ani nemohl vědět, bylo, že se dívá na novou tvář terorismu.

Kapitola čtvrtá

Oválná pracovna Bílého domu, Washington, D.C.

10. listopadu, 9.30

Prezident sám musel uznat, že prohlášení k národu, které včera večer po přistání na Andrewsově základně přednesl, nebylo z nejdůležitějších. Po pouhých třech hodinách přerušovaného spánku se v jedné ze zabezpečených zasedacích místností v krizovém sálu pod Bílým domem setkal s vybranou skupinkou šéfů národní bezpečnosti. Hojně zastoupení tu měly i trojpísmenné agentury. Po čtyřiceti minutách bohatých na rozpačité pohledy a chudých na informace je prezident náhle všechny poslal pryč – což by jinak zdvořilý Midkiff jindy sotva udělal. Jako kdyby si to dodatečně uvědomil, požádal Trevora Harwarda, ať zůstane.

„Trevore, nejsem na ně moc tvrdý?“

„Ne, pane prezidente. Nechali jsme národ ve štychu. Musíme napravit, co jsme zpackali.“

„Ale podle toho, co jsem slyšel, máme jen útržky a drobky informací, které nejdou nijak složit dohromady, abychom mohli vůbec něco udělat. V zásadě jsme byli příliš pomalí. To je náš systém tak nefunkční?“

Trevor Harward se ve sféře národní bezpečnosti pohyboval celý život. Věděl, že prezident na jeho rady spoléhá. Tentokrát nebyl čas chodit kolem horké kaše.

„Pane prezidente, systém funguje, jen nepracuje dost rychle. Rozvědné složky pracují celkem dobře, vzhledem k tomu, kolik zaměstnávají lidí. Ale ještě mnohem víc by se toho dalo dokázat za pomoci automatizace, vysoce výkonných počítačů, programů šňupajících v internetové síti a algoritmů na podporu rozhodování. Zároveň potřebujeme nějaký prvek rychlé reakce, který zasáhne rychleji, bude mít přehled o tom, co dělají ostatní, a nebude sešněrován konvencemi. Taková instituce by měla být schopná zasáhnout na domácí i zahraniční půdě, a bude-li to třeba, tak i mimo právní mantinely.“

„Takže nemá smysl za každým chodit a jenom říkat: ‚pracujte usilovněji‘ nebo ‚víc se snažte, že?‘“

„Obávám se, že nemá, pane prezidente.“

„Dobrá, Trevore. O téhle věci už jste se mi zmínil, když jsme společně začínali. Nemyslel jsem si, že k tomu kdy dojde, ale došlo. Doneste mi spis Operačního centra.“

„Dobrá, pane prezidente. Uvědomujete si ale, co to může mít za následky a kam nás to může zavést?“

„Uvědomuji, ale máme snad podle vás nějakou alternativu?“

„Nemáme, pane prezidente. Do hodiny ho budete mít na stole.“

* * *

Abdul-Muktadir Kašíf ve své kuvajtské rezidenci na opačné straně zeměkoule netrpělivě čekal. Dal Libanonce instrukci, že chce, aby se mu Azka Perkasa ozval, jakmile v pořádku dorazí domů. Měl mu zavolat mobilem na jedno použití. S Perkasou se nikdy nesetkal a ani to neměl v úmyslu. Libanonec ho našel a dojednal cenu, ale Kašíf chtěl potvrzení z první ruky, tedy kromě uspokojení, že byl čin vykonán. Také si chtěl být jistý, že je Perkasa hodně daleko od Ameriky a amerických úřadů. Jak bylo dohodnuto, vyměnili si jen několik slov.

„*Jsem doma*,“ řekl Perkasa.

„Výborně,“ odpověděl hlas na druhé straně.

„Už jste poslali prostředky?“

„Nařídil jsem svému agentovi, ať to udělá, jak bylo dohodnuto,“ zavrčel Kašíf, ani se nepokusil skrýt podráždění ve svém hlase. Co je tenhle... tenhle... žoldák zač, že zpochybňuje jeho důvěryhodnost?

Kašíf vypnul telefon a ukončil hovor. Vystoupal po schodech a podíval se na svou ženu, nyní v péči jedné z ošetrovatelek, které se u ní dnem i nocí střídaly.

„Jak je jí?“

„Beze změny, v klidu odpočívá,“ sklonila žena hlavu a dál se věnovala nehybné Džumaně na nemocničním lůžku.

Abdul-Muktadir Kašíf sešel zpátky po schodech dolů a naladil zprávy. Ty byly na všech zpravodajských kanálech stejné – útok na Ameriku. Necítil žádnou radost, jen smutek z toho, co se stalo jeho ženě a co se stalo těm, jež musel nechat potrestat a kteří se teď budou muset vyrovnat se ztrátou svých nejmilejších, jako to musel udělat on. A cítil také smutek z toho, co se stalo s ním.

Cítil smutek, ale žádné výčitky svědomí...

Kapitola pátá

Národní protiteroristické centrum, Liberty Crossing, Virginie
11. listopadu 08.30

Americké invaze do Afghánistánu a Iráku a následující arabské jaro se na Blízkém východě těžce podepsaly. Zatímco ve dvacátém století panovala v této oblasti jakás takás stabilita, v jedenadvacátém století se vše dramaticky změnilo. Člověk by si byl býval myslel, že sesazení Saddáma Husajna, Muammara Kaddáfího a Husního Mubaraka přispěje ke stabilitě regionu. Ale nepřispělo. Přicházeli noví vůdcové s novými cíli, ale touha po pomstě, náboženské neshody a chamtivost zůstávaly dál. Jediny skutečnými vítězi v tomto novém uspořádání byly mezinárodní teroristické skupiny, které nyní operovaly nepokrytě a často téměř bez-trestně. Federace zpravodajských agentur Spojených států⁷ měla zabránit tomu, aby některá z těchto skupin podnikla útok na Ameriku.

Nepovedlo se jí to.

Adam Putnam, ředitel Národního zpravodajství, vkráčel do své zasedací místnosti v prvním patře Národního protiteroristického centra v Liberty Crossing ve virginském McLeanu. Konala se tu schůzka šéfů zpravodajských služeb. Jeho úkolem bylo koordinovat úsilí všech těchto

⁷ *United States Intelligence Community*, federace sedmnácti zpravodajských agentur USA. Sdružuje vojenskou i civilní rozvědku, koordinuje jejich činnost, vytvořená byla výnosem prezidenta Reagana roku 1981. V jejím čele stojí ředitel Národního zpravodajství (viz dále), který se zodpovídá přímo prezidentovi. (pozn. red.)

šestnácti subjektů. Prezident se v krizovém sálu vyjádřil sice zdrženlivě a relativně taktně, ale Putnam věděl své.

Selhal.

„Dámy a pánové, všichni víte, proč tu jsme. Opět jsme byli napadeni. Svolal jsem vás sem, protože chci slyšet zprávy přímo od každého z vás. Útoky z jedenáctého září byly zcela jistě výjimečné a jejich brzké opakování bylo nepravděpodobné. To tentokrát neplatí, náš národ je svírán strachem a nebojí se, *jestli*, ale *kdy* přijdou další útoky.“

Muži a ženy sešikovaní kolem stolu byli vyčerpaní, hledali odpovědi na otázky, ale žádné nenacházeli. Putnam poslouchal a jeho netrpělivost rostla. Vyslechl všechny. Přesto pořád nevěděl nic, jen to, že tohle prezidentovi určitě stačit nebude.

„Koukejte, vážení! Naši spoluobčané každoročně vynaloží dobrých osmdesát miliard na zpravodajské služby. Právě jsme museli přetrpět útoky v několika amerických městech, po kterých zemřelo hodně přes tisíc těchto občanů. Národ je doslova schoulený do klubíčka a kryje si hlavu před dalším útokem. Žádný další útok nebude. Je vám to všem jasné?“

* * *

Ani ne osmdesát kilometrů východně od Národního protiteroristického centra se u rohového stolu kavárny Miss Shirley v marylandském Annapolisu sešli na snídani Paul Hood, bývalý ředitel Operačního centra, a generál Mike Rodgers, jeho bývalý zástupce. Hood žil v domě na břehu nedaleké zátoky Weems Creek a dělal poradce nejvyšším zástupcům několika amerických zpravodajských služeb. Rodgers bydlel ve čtvrti Capitol Hill a byl viceprezidentem úspěšné mezinárodní obchodně poradenské firmy.

Ti dva muži byli názornou ukázkou kontrastu. Paul Hood měl na sobě pěkný, ale nepřiliš drahý modrý blejzr, světlehnědé kalhoty, modrou košili, vázanku klubu Talbot a mokašiny s trásněmi. Jeho oděvu se

v typicky anonymním světě zpravodajských služeb často žertem říkalo „uniforma“. Rodgers byl oproti tomu vyšňořen do drahého modrého obleku, nažehlené bílé košile, tkané hedvábné kravaty od Ermenegilda Zegny a černých špičatých polobotek od Tanina Crisciho. V zasedacích místnostech velkých společností byl Rodgers jako doma.

Oba muži měli ve zpravodajských službách a na obraně dost kontaktů na to, aby věděli, s čím se prezident a jeho poradci potýkají. Nebylo potřeba žádné velké přemýšlení, aby jim bylo jasné, proč těm útokům nikdo nezabránil.

„To je peklo, ty útoky,“ začal Hood.

„Jo, mírně řečeno.“

„Ty znáš osobně někoho, kdo zemřel na FedEx Field?“

„Jo, vlastně dva lidi,“ odpověděl Rodgers. „Dobří kamarádi. Oba bývalí generálové. Jeden pracoval pro General Dynamics a druhý pro Northrop Grumman. Tragédie. Ty taky?“

„Ne, díkybohu nikoho.“

„Dobře.“

„Díky, že jsi sem vážil cestu, Mikeu. Potřeboval jsem si s tebou promluvit osobně. Daří se ti ještě v poradenství?“

„Jo, ale znamená to spoustu zasraného cestování. Ať je to, jak je to, noční lety stojí za hovno i v obchodní třídě. Jsem na tyhle věci moc starej.“

„Ne, Mikeu, ty jsi válečník. Zvládl bys to i v nákladovém prostoru cé sto třicítky⁸.“

Rodgers jen zavrtěl hlavou a usmál se. Byly to roky, co spolu naposledy pracovali ve vedení Operačního centra. Oba muži byli ve skrytu duše hrdí na to, čeho se jim podařilo dosáhnout. Oba zachraňovali životy. Hrome, možná dokonce zachránili celý národ!

⁸ Lockheed C-130 Hercules, standardní nákladní a transportní letoun ozbrojených sil USA i dalších států. (pozn. red.)

„Mikeu, včera večer mi zavolał prezidentův bezpečnostní poradce. Nebyli jsme na zabezpečené lince, takže vážil každé slovo, ale chce, abych si přijel promluvit s prezidentem. Naznačil, že přemýšlejí o tom, že by znovu vzkřísili Operační centrum.“

„Páni,“ vydechl Rodgers. „Cos mu řekl?“

„Pověděl jsem mu totéž, co bys řekl ty. Jestli se mnou chce mluvit prezident, s radostí splním svou povinnost.“

„My už jsme svou povinnost splnili, Paule, ale oni se nás zbavili.“

„To ano. Ale přišly jiné časy a jiná nebezpečí. Chci si s ním aspoň promluvit, ale chtěl jsem tě předtím požádat o radu.“

Oba věděli, že když budou kritizovat předešlé vedení státu za to, že Operační centrum zrušilo, ničemu tím neprospějí. Pro oba, stejně jako pro jejich věrné zaměstnance, představovalo zrušení Operačního centra kataklyzmatickou událost. Pro Hooda to byla profesní rána pod pás, na kterou nebyl připravený.

Hood i Rodgers zahořkli vůči řediteli národní zpravodajské služby a ministru obrany, kteří svým pletichařením dotlačili minulého prezidenta k tomu, aby Operační centrum zrušil. A zároveň chápali, že po dlouhém desetiletí bez jakéhokoli útoku na domácí půdě se v nastalé ekonomické krizi stal z Operačního centra rozpočtový balvan. To ale byla minulost.

Rodgersovi chvíli trvalo, než své myšlenky dokázal zformulovat. Věděl, že mluvit o znovuzaložení Operačního centra není žádná trivialita, a znal svého bývalého šéfa dost na to, aby toho hodně vyčetl z jeho řeči těla – věděl, že svádí vnitřní boj.

„Jasně, šéfe. Promluvil bych si s prezidentem, ale předestřel bych všechna fakta, proč a jak nás tehdy zrušili, a pak bych žádal záruku, že to on ani jeho následovníci už nikdy nedopustí. Nechal bych je, ať ti nadbíhají.“

„To je dobrá rada, Mikeu, a odpovídá mojí představě.“

„Kdy tam pojedáš?“

„Zítra nebo pozítří.“

Oba si pak dál povídali a Mike Rodgers při tom pomáhal Paulu Hoodovi zvážit všechny problémy, kterou by s sebou obnovení Operačního centra přineslo. Co mu ale Hood neřekl a nechtěl říct, bylo, že jestli vznikne nějaké nové Operační centrum, on už je vést nemůže.

* * *

Trevor Harward později toho dne zasedl ke svému pracovnímu stolu v Západním křídle. Za poslední dvě noci naspal sotva čtyři hodiny. Košili měl pomuchlanou a jeho na míru šité oblekové kalhoty připomínaly tepláky. Bylo pár minut před polednem a většinu posledních sedmi hodin strávil na schůzkách – a všechny byly k ničemu. Sešel se se všemi členy vedení svého štábu a nejvyššími představiteli státu, CIA, FBI a Národního protiteroristického centra. *Tihle byli ze všech nejlepší. Všichni měli spoustu teorií, ale nikdo neměl jediný útržek důkazu, kdo to provedl nebo proč. Nevíme teď nic víc,* musel připustit Harward, *než jsme věděli těsně po tom útoku.* Poradce pro národní bezpečnost byl otrávený.

Všechny schůzky byly nahrávány a v některých případech monitorovány vybranými vojenskými a civilními úředníky, kteří nemohli být přítomni. Tento šifrovaný videokanal si našel cestu i do jedné pracovny v malé, ale vkusné pískovcové budově v Georgetownu. Byla to pracovna Gamála Házika. Házik tu informaci dostat směl. Ve skutečnosti měl přístup k tolika tajným informacím, jak jen bylo pro amerického občana narozeného v Egyptě, který měl doktorát z arabistiky na washingtonské Americké univerzitě, a praktikujícího muslima možné. Nadto to byl ten nejinformovanější jedinec, kterého Harward jak mezi státními zaměstnanci, tak mimo ně znal – a také nejchytrější.

Harwardův polospánek-polobdění byl přerušen bzučením interkomu.

Byl to jeden z jeho starších asistentů. „*Pane, volá doktor Házik a chtěl by videokonferenci na dvanáctou hodinu.*“

„Díky,“ odpověděl do mluvítka ve stole. „Řekněte mu, že za okamžik budu připraven.“

Harward se podíval na digitálky, které ukazovaly přesně poledne. Monitor srdečního tepu na druhém zápěstí říkal sto třicet. To je tím stresem. Upravil si kravatu, uhladil vlasy a klepl do obrazovky na stole. Otevřel se zabezpečený telekonferenční kanál a na obrazovce se objevil Házik.

„Dobré ráno, Gamále, nebo spíš dobré odpoledne. Díky, že jste se mi ozval.“

„*Dobré odpoledne, Trevore,*“ odpověděl Házik s jen nepatrným přízvukem. Egyptan nyní kontrastoval s neupraveným Harwardem, byl doslova příkladem ukázkového kultivovaného Araba. Měl výrazné tmavé rysy, plné rty a husté, dobře strážené stříbrné vlasy. „*Odpusťte mi tu poznámku, příteli, ale vypadáte strašně. I v takovýchto časech je třeba o sebe dbát.*“

Na Harwarda udělala jeho starostlivost dojem. „Díky, Gamále. Možná pro mě nejlepší lék bude, když mi řeknete něco užitečného – něco, co můžu předat prezidentovi. Předpokládám, že jste dnešní odpolední setkání sledoval přes videokonference, že?“

„*Ano. Ten váš vynikající štáb a ti ostatní, všechno jsou to dobří lidé, ale jak sám víte, nemají vůbec tušení, kdo to udělal nebo proč.*“

Harward unaveně přikývl. „Jsem na tom stejně. Proto doufám, že nám dokážete pomoci, protože jsme nejspíš ve slepé uličce.“

Gamál Házik měl po celém Blízkém východě širokou síť kontaktů. Býval hlasitým kritikem politiky Spojených států, současně ale i těch muslimů, kteří se zdráhali odsuzovat teroristické činy a extrémisty, již je páchali. Obě strany, jak tvrdil, jsou zodpovědné za bludný kruh ne-

důvěry a násilí. Přesto byl americký občan a patriot. Harward ho začal mít čím dál tím radši a důvěřoval mu. Pokud existuje skupina odpovědná za bomby na stadionech, Házikovy kontakty by tu informaci mohly mít.

„Je mi líto, že vám s tím nepomůžu, Trevore, ale nemůžu vám říct vůbec nic. Kéž bych mohl. Mluvil jsem s lidmi, kteří by věděli, kdyby za to byla zodpovědná nějaká organizace nebo odštěpenecká frakce. Nic mi neřekli a já jim věřím, že nic nevědí.“

Harward si povzdechl a viditelně se sesunul do křesla. „Takže mi nic neřeknete?“

„Jen to, že tentokrát nejde o nic podobného jedenáctému září. Tohle je velmi odlišné a podle mého názoru to nemá co do činění s al-Kájdou ani s žádnou z jejích odnoží. Vzhledem k tomu, jak byl tenhle útok propracovaný a že o něm nemáte žádné informace, si myslím, že se potýkáte s nějakou velmi malou skupinou nebo dokonce jen s jedním nebo dvěma jedinci. Také si myslím, že ať to udělal kdokoli, tak má velmi bohaté zdroje. Doporučuji, abyste sledovali tok peněz, který po tom činu následoval, a abyste jako motiv hledali pomstu.“

Pomsta, zahloubal se Harward. Poděkoval Házikovi a ukončil spojení.

Kapitola šestá

Syrská poušť

12. listopadu, 16.30

I když se Blízký východ potýkal s doznívajícími dopady sil rozpoutaných arabským jarem, jedna věc se tu nezměnila – neutuchající a narůstající hlad po ropě. Hluboko v rozlehlé Syrské poušti se od obřích vozidel všeho druhu, která popojížděla po ploché a kameny poseté pláni, valila tsunami písku a prachu. Pod dohledem malého týmu saúdských techniků tu pracovala armáda dělníků všemožných národností.

Byl to téměř neorganizovaný chaos, protože směsice cizinců v kabinách nákladáků, jeřábů, buldozerů a dalších obřích strojů neovládala žádný společný jazyk, takže se navzájem objížděli, jak to šlo, a přitom na sebe neustále troubili a blikali. Nedá se říct, že pracovali rychlým tempem, bylo to totiž tempo horečné, ba přímo zběsilé.

Saúdský dílovedoucí, jehož pracovní skupina montovala obří potrubí, svoje svěřence pobízel: „Dokážete to! Předevčírem tu byl princ a slíbil, že když postavíme jenom dva kilometry nad plán, dostaneme přidáno. Jestli tohle tempo udržíme ještě čtyři nebo pět hodin, tak to zítra ráno máme!“

Unavení muži se sklonili k práci. Už několik měsíců téměř bez odychu dřeli na pekelně dlouhé směny. Ale zase dostávali dobře zapláceno. Indové, Pákistánci, Filipínci a Indonésané, kteří tvořili většinu

týmu, ty peníze potřebovali, takže nic neříkali, pracovali dál a dál a větší výdělek posílali domů. Vůbec nevěděli, proč Saúdové ten ropovod budují nebo proč tolik tlačí na to, aby byl hotový tak rychle. A bylo jim to jedno. Ale elita Saúdské Arábie to věděla.

Saúdská Arábie dlouho bývala na šachovnici ropného světa nejsilnější figurou, ale to se začínalo měnit. Spojené státy pomáhaly postavit Irák na nohy, a ten byl nyní velkým producentem ropy stejně jako Írán, Kuvajt a Rusko. Saúdská Arábie už nebyla nejsilnějším hráčem, jen jedním z mnoha. Dokonce i Spojené státy by se podle některých odhadů měly díky břidlicovému plynu stát už v roce 2020 čistým vývozcem ropy.

Saúdská Arábie měla hroživou nevýhodu v tom, že veškerá její ropa směřovala do přístavů buď v Rudém moři, nebo v Arabském zálivu. Občasné pŕtky v průběhu let a zejména nejistota, kterou rozpoutala lidová povstání roku 2011, způsobily, že spoléhat pouze na její ropu, kterou bylo nutno dopravit přes kritická místa v podobě Hormuzského průlivu, jižního konce Rudého moře a Suezského průplavu, by bylo příliš riskantní. Kromě toho si Saúdové uvědomovali, že kdyby Íránci někdy dostáli svým výhrůžkám a nechali Hormuzský průliv zaminovat, pak na to jejich ekonomika těžce doplatí.

Proto se Saúdové rozhodli investovat mnoho miliard dolarů do stavby ropovodu, který by jejich ropu přes Jordánsko a Sýrii dopravil až do Středomoří a nasýtil tak energetickou poptávku v Evropě, obzvláště u zotavujících se ekonomik východní Evropy. Saúdská Arábie zaplatila Jordánsku a Sýrii hotové jmění, aby s vybudováním potrubí a s transportem ropy souhlasily.

Saúdové nyní v rámci jednoho z největších energetických projektů v historii lidstva stavěli obří potrubí vedoucí z nejbohatších ropných polí ve východní části své země napříč celou zemí, přes Jordánsko a Sýrii až ke Středozemnímu moři. Na všechny stránky výstavby ropovodu osobně